

EL BORINOT

Setmanari il·lustrat

20 cms.

ANY IV. N.º 128

6 MAIG 1926

PREU DE SUBSCRIPCIÓ: 2'50 PTES. TRIMESTRE

LA CORRESPONDÈNCIA A L'ADMINISTRACIÓ: ANGELS, 22 I 24. — BARCELONA

OXFORD

La gent, certs diaris i tot s'hi han posat seriosos.

Oxford: al capdavall es comprèn tractant-se d'un nom així, vinculat amb les seculars tradicions de la ciència.

Però aquesta vegada el record de la ciència (record, diem, us hi haveu fixat) va tocant a les sabates, ran de terra, en forma de campana de pantalons.

Els pantalons-faldes dels homes han tingut la virtut, almenys, de fer-ne dir quatre de fresques. I tal vegada molts no s'han adonat que la invenció és la gesta d'un humorista que diu que vol indicar que a molts el cap els toca els peus, a una tal alçària es troba la seva intel·ligència (la intel·ligència qui té una de les seves màximes catedrals a Oxford).

I per altra banda, prou de parlar sempre només de les modes de les dones! Pobres dones, per què voler ridiculitzar-les tant, si molts ploren que a dones no poden arribar, que només són donetes?

Vinguen modes d'homes extravagants i que facin riure de cop! Si fan riure, millor; d'aquesta manera podrem desentendre'ns una mica del constant pesombre de les obres—ja hi som!—de la Plaça de Catalunya, per exemple. Per citar un dels molts pesombres que, avui es poden dir.

Pantalons-falda Oxford...

Exacte, senyors: la intel·ligència de molts que és al nivell de les sabates i llur procedir de faldes. Ja és això!

X.

Administració i Hemeroteca General

2. - EL BORINOT.

El senyor Maties

Per ésser bon comerciant, cal — abans que res — tenir-ne el temperament i, el senyor Maties en tenia el veritable séc, d'un home de negocis. En veure'l, tot seguit hom li reparava el llampegueig dels ulls, l'accent en el parlar, la manera de posar les mans darrera l'esquena, una mena de pulsació en els badius. Tota la simptomologia del bon comerciant, tal com la descriví mister Carneggie, la copsàveu d'un cop d'ull en les característiques del senyor Maties.

L'especialitat seva era a fer liquidacions. El senyor Maties havia nascut per aquesta tasca. Era capaç de liquidar-ho tot amb profit. Allò que diuen, un do com un altre; un do, però, dels que no abunden, dels que passen alts. Hom diria que és cosa fàcil liquidar i, cregueu-ho, no es pot anar massa de pressa a dir certes coses que mai no es coneixen prou àdhuc havent-s'hi tallat els dits. Cap no n'hi ha que demandi tant sospesar-les, mesurar-les i plantejar-les molt atinadament. D'haver badat, de no fer-ho així quants no en trobaríem que han anat més prompte al cossi que no passà aquell gat pel pont de Martorell? El senyor Maties, doncs, no era pas dels que es precipiten fent les coses a la lleugera. Tenia la calma dels janfumes i sabia riure per sota el nas.

Com a pràctic que era en la matèria, es malfiava dels organitzadors de liquidacions de coses velles, planyent-los interiorment, per bé que fruïa albirant-ne la *debâcle* final. En ensumar que els liquidadors no eren gent de l'ofici, ja s'ho deia ell mateix: aquests, tips de fer estropicis, hauran de traspassar l'establiment. Mai no li fallaven les profecies en semblants casos.

Un cert dia, però, fou cridat pel gerent d'un gran negoci per tal que volgués endegar-l'hi. Prou—respongué-li el senyor Maties; deixi'm fer a mi.

D'un bell cop d'escombra, plantà al carrer tot el personal i, sense deturar-se en l'empenta que duia, vinguen ordres noves, procediments nous. Una veritable bugada que, talment, semblava que tot anava a fer-se al revés com fins suara. Hom ne restà bocabadat; allò sí, que era administrar bé! Així havia de fer-se el negoci! Al botavant les maules, llores i gèneres essantissos! Ací articles flamants; vinguen novetats desconegudes, força novetats! car la marxanteria les preferia amb daler.

Cavallers—val a dir-ho,—allò semblava una altra cosa i una altra casa. Qui t'ha vist i et veu ara!—deïa la gent en entrar a la botiga—. El senyor Maties era per tot: comprava, disposava, atenia la clientela, viatjava el mostrar, sols qualche volta en companyia de l'amo. Arreu feia la propaganda de l'establiment vell folrat de nou. Mai ningú, en sentir-li-ho lloar, no el replicava. Els compradors li pagaven els preus sense regatejar; eren puntuals en els pagaments; no hi havia dret a reclamacions. L'afer lliscava com una seda.

Malgrat això, l'establiment no li prosperà tant, que el senyor Maties, especialista en el ram de fer liquidacions, es sentí fracassat veient-se obligat a fer la pròpia liquidació sense que amb tots els esforços pogués evitar-la. Era un cas insospitat potser degut a què l'astre de la seva sort s'havia eclipsat. Ja el janfumisme no li servia de res; no reia per sota el nas i, al contrari d'abans, es duia les mans al cap en mig del més vulgar i prosaïc desesper.

Trigà molt poc que el senyor Maties es canvià com una mitja, es donà a la beguda, s'arruinà completament. Als últims temps es dedicà a sabrejar (?) les poques amistats que li restaven fins que el famós liquidador restà, totalment, liquidat que ni els diaris ne publicaren l'esquela mortuòria. Tantseval.

LA SALA PARÉS

(Establiments Maragall)

Serà ben recordada a Barcelona, on el moviment artístic va cada dia en major creixença, la importància de la subhasta que es celebrà a la Sala Parés durant els dies 12 i 13 d'abril d'enguany, per liquidar les obres d'art de la Col·lecció Estruch.

Reunides a la Sala Parés, hi havia distingidíssimes personalitats del nostre gran món, de l'aristocràcia, la Banca, la Indústria, l'art, etc.

Els grans col·leccionistes, els aficionats, artistes, antiquaris, no mancaren a aquella que sens temença podrem anomenar, interessantíssima manifestació d'art.

Una bella continuació d'aquella subhasta fou la que tingué lloc a la mateixa Sala Parés els dies 4 i 5 de maig.

Obres dels grans Mestres de la pintura antiga, procedents d'importantíssimes col·leccions, ensems que mobles d'art, arqueus, armes, ceràmiques, etc., tot d'un alt interès, es tragueren a la venda.

Un nou èxit magnífic dels Establiments Maragall.

CHESTERTON

a Barcelona

Encara que només sigui que perquè consti "documentat" el fet en les nostres pàgines (que són pàgines d'arregla) hem de fer constar el goig de

tenir entre nosaltres, uns dies, el formidable escriptor anglès, tal vegada la figura número 1 del món literari contemporani.

L'hem vist passejar-se per la Rambla. Sembla que li abellia molt, per la "sabor" especial de la nostra típica via. Volem creure que la seva estada ací li haurà estat ben grata.

De l'Educació física

Hom ha dit que la cultura física serà el substitut de les gestes bèl·liques. La "guerra blanca" doncs, serà, alhora, un espectacle, una lliçó educadora i una execució de justícia.

Caminant amb peus de plom—com ara és moda en el caminar—no ens cal apressar-nos per l'assoliment del darrer aspecte d'aquest graonament meditat amb conscienciosa reflexió pels filòsofs que tanta de matèria fosfòrica hi han esmerçat per tal de ben explicar-nos amb lògica aquesta nova especulació completant-la ensems, amb el càlcul infinitesimal encarregat als qui acadèmicament llueixen la funció d'enginyar-nos.

Doncs bé; nosaltres, que per dissort, ens trobem entre mig dels filòsofs i dels enginyers; que no coneixem, ni el que es diu de portes enfora, els mètodes pedagògics més elementals; que de ço de les arts bèl·liques, en tenim una petita idea coneixent, ai las! per pròpia experiència les harmonies familiars de les sogres, afirmem rodonament que van equivocats els teoritzadors del novell sistema adjectivat i pomposament qualificat del més bell pacifisme.

La "guerra blanca" com la "hulla blanca" i àdhuc ço altre de la "trata de blanques" és per nosaltres un títol més a incloure en els diccionaris enciclopèdics; però que en la realitat

4. - EL BORINOT.

tindrà idèntics efectes als de l'aigua destil·lada i aixarop de goma receptat pels metges en no saber de què van.

Amb el títol de la "guerra blanca", s'hi endega un farciment. No res menys que els foot-ball, la dansa contínua i la boxa vénen a ésser-ne la síntesi. Així n'extreuen l'espectacle, la lliçó i la justícia. D'ésser-nos permès diríem-los allò del *buen puñado* i les mosques que toquessin, no pretenim, però demostrar la nostra erudició per quant el nostre natural és excessivament modest i no volem enredar-nos a desvetllar rivalitats ni menys concitar-nos odis que prous i sobrats ne tenim.

Convençuts que el nostre mal no vol soroll, hem entès que el millor és ben situar-nos i expressar la nostra humil opinió, que tenim per irrefutable, encar que dissenti de la manifestada pels savis consumats en el ram de l'educació física que—diem-ho clar—es propaga més que no la glossopeda en el bestiar de peu rodó i el mil·diu de les vinyes.

L'educació física o la "guerra blanca" té un vici d'origen que la farà ranquejar tota la vida. Cal no fer-nos il·lusions; ens manca suficient preparació per educar-nos a puntades de peu i a cops de puny. Tothom sap que el nostre refinament és tot un altre degut a ésser excessivament meridionals i pretendre subjectar-nos als mètodes educatius importats per gent del nord acostumats a empassar-se amb tota tranquil·litat tres quilos de carn de matxo en forma de rosbeaf i colar-se un barraló de petroli per whisky. A aquests sí, que un cop de puny que els esclafi la freixura no els priva de treure's el bombí i amb la més elegant cortesia saludar llur escometedor. Nosaltres, però, i en dir nosaltres volem dir el nostre meridional temperament, ho fem de ben altra forma. Ja se sap que si hom ens esguarda la xicota li ventem una bufa que l'obliga anar a reparació a cal dentista.

Com volem, doncs, que acceptem el sistema que pretenen encolomar-nos i ens hi conformem degut al nostre impetuós temperament barreja de sang i nervis? Heus ací una pregunta: qui de vosaltres ha vist mai cloure un amic partit de foot-ball sense mastegots? ha acabat en pau una sessió de trenta sis hores de ballaruga? heu pogut comprovar un *rund* on l'àrbitre no ha estat el primer de rebre? Treieu-ne, si podeu, conseqüències i, no ho dubto pas: convindreu com per ara són verdes les ganes que tenim d'assimilar-nos aquesta llei de procediments espectaculars que ens diverteixin, eduquin i us facin justícia per pocs diners.

Segons dienda, Solon, un dels set savis de la Grècia, que hom diu si havia cirat botes a la porta de la Universitat de Salamanca, escriví en un periòdic del seu temps, que es publicava dia si dia no, un estudi referent als esports físics sota el punt de mira educatiu, en treia la seqüència que, llavors com ara, els esportius educands ho eren sols contemplatius. Recolzats en tan autoritzada opinió, nosaltres, que contemplativament coneixem força les arts de la cossa, del cop de puny i de la punta i taló, de debò creiem que l'eficàcia terapèutica o educativa de les mateixes equival a un pegat posat a un banc; que els diners i força muscular esmerçats en el foment d'aquesta educació física fan igual efecte que una cullerada de magnèsia efervescent administrada per purgar una atzembla.

Els *matches* finalistes (?) a l'edat mitjana—això ho aprenguérem a estudi—eren una moda acceptada en els torneigs celebrats en els burgs per tal d'esbandir qüestions de faldilles. Per bé que hom les qualificava de minses paròdies de les escomeses que en el Circ Romà organitzava l'emperador per *niquelar*—com deia un conegut orador de la política vella—els cristians. Aquells actes d'educació física

contemplativa que tant embogien el culte poble de Roma, degeneraren en les curses de braus, baralles de galls i altres duels.

Com que en el món tot torna, suara ens vénen amb la cantarella de la "guerra blanca" que — dit sigui de passada — res no té a veure amb la secta de la Ku-Klux-Klan.

Seria millor manar que d'ací en avant les diferències i qüestions d'honor dels pobles es liquidaran per l'expeditiu sistema de la bufetada seca; posem per cas, entre tal i tal en plena representació l'un de l'Estat ofès i de l'Estat ofensor l'altra i... *tutti contenti*, car l'*afición* en perdent un quart de jornal de feina en tindria prou per fruit, educar-se i veure's venjada. La cosa bona és la rapidesa de procedir. Tot el que es digui més són literatures i draps calents.

Parlar d'educació física és sinònim de música estantissa i, ben mirat, no estem pas per músiques, que altra feina hi ha, i és tard i vol ploure.

EL DOCTOR ARMILLA

PLAN Y

Sóc, o mon Déu, no só més que un malvat: sabent i tot com sou Omnipotent us falto cada dia a gratcient, jamai m'he pogut dir regenerat.

Arreu jo veig ta grandiositat: l'estelada penjada al firmament, la de l'abril tendror magníficent, cel de tempesta o mar avalotat.

La vida ja em curteja, la mort ve: quan vós em cridareu, jo ¿què us diré del temps que en eixa vida m'heu donat?

Sou bon Jesús i Déu justicier: mon esperit s'esforç' perquè això sé; però la carn no em deixa: só lligat!

22 abril 1926.

PRIMAVERAL

Ai de l'abril, el camp com és formós!
L'oreig n'ha tret la boira, és tot encès
de sol de dematí, que colra més;
les espigues el fan més gloriós.

El canyar s'emmiralla, tot joiós,
al rec de l'aigua que als seus peus estès
corre, besant la menta i violers
i els ofrena brillants de tots colòs.

Els pardals i les merles, tot saltant,
les cireretes roges van picant:
les fosques són pels insectets daurats.

I dins les freixes i àlbers del barranc
el rossinyol arpeja, va cantant
les cançons tendres dels enamorats.

26 abril 1926.

Aquella caixa

Dalt a la gorfa, que és oberta als vents,
hi ha una gran caixa vella, mig corcada,
plena de roba neta de bugada
i blondes, que han servit per naixements.

Anys passen i més anys. En pocs esments
la caixa s'obre, sempre n'és tancada;
mon pare en té la clau molt ben guardada:
hi ha els càrrecs dels hereus, els testaments!

Les pomes i avellanes, com les nous,
jamai no es tanquen, menja'n tant que en
[vols;
només la caixa du el silenci als llavis.

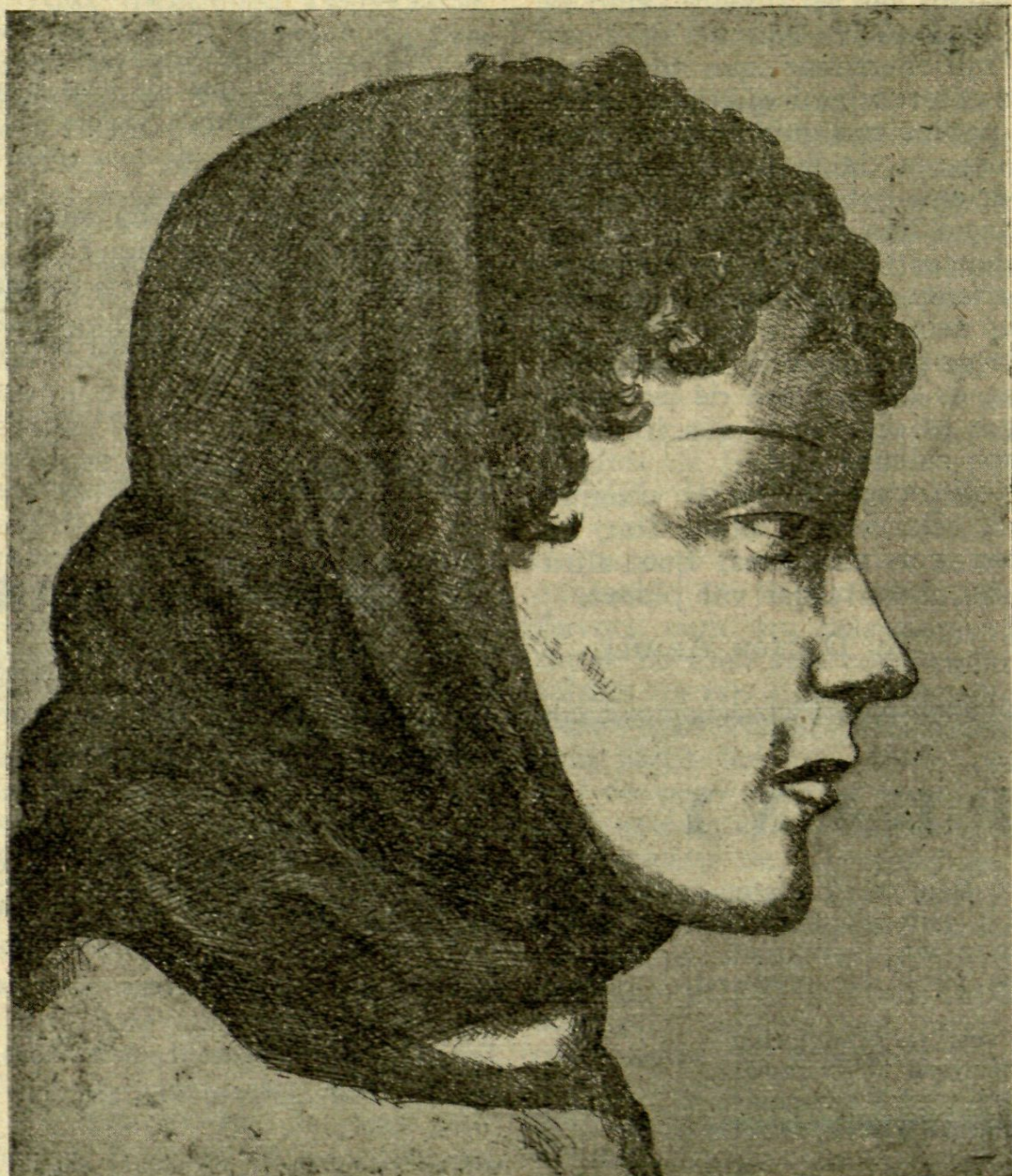
I és que, era un dia, a casa, entre renous,
la roba negra el pare, tot fent dols,
en treia per anar a enterrar l'avi.

JOAN BERTRAN

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

27 abril 1926.

6. - EL BORINOT.

Una testa, per *Xavier Nogués*

HUMOR D'AHIR

EH?

Com és que cada quatre anys hi ha un dia més?

—Jo li diré. Lo sol, cansat de voltar lo món tres anys seguits, vol descansar, i en lo quart passa un dia fent bacaines.

(De "Lo Xanguet" 1868).

FLORETES LITERARIES

Los Dialechs magres llegí
de l'ingení del rostoll
y al moment me hi juguí'l COLL
que erats un *manso* VEHÍ.
Vols saber què m'has probat
ab tan rebregada obra?
Que tens la *clepsa* més pobra
que la bossa d'un soldat.

D. HERMÓGENES TREMENDO

(De "Lo Xanguet", almanac per a 1865).

ENDEVINALLA

—En què s'assembla el cos de la guàrdia civil al cel?... En què es necessita haver observat bona conducta per entrar-hi.

—En què s'assemblen quatre elefants a l'orquestra del Liceu?... En què tenen quatre trompes.

(De "Lo Xanguet", almanac 1865).

D'ABANS I D'ARA

Si un reflexiona bé
i no vol equivocar-se,
el dia bo per casar-se
és el trenta de febrê.

PAU SIGRONS

(De "Lo Xanguet", almanac 1865).

L'HOME I LES CIENCIES EXACTES

Molts punts de contacte té l'home amb les ciències exactes, que són fàcils de trobar sense haver de tenir grans coneixements respecte a cada una de les ciències.

Comencem per la Història natural, que es divideix en tres regnes; animal, vegetal i mineral. Quant al regne animal, tenim que l'home que no sap res, és un burro; quant al regne vegetal, tenim que de difícil comprensió, és un suro; i quant al regne mineral, tenim que l'home inconstant és un argentviu.

Si més exemples volguéssim posar, entre els animals trobaríem l'home estruç, l'home gos, etc., entre els vegetals no ens vindrien prompte el que és un pal, una roca, etc., i entre els minerals no deixariem de topar-nos amb un bronzo, un roc, un plom, etc., però basten els anomenats perquè es compregui el nostre objecte.

(Segueix a la pàg. 10)

El Libidabo
PERIÓDICO INDEPENDIENTE BIMENSUAL

PERIÓDICO INDEPENDIENTE BIMENSUAL

Administración. Mayor. 7-BARRIA
Anuncios, remitidos y depósitos mortuorios
y pólizas económicas
PAGO POR ADELANTE

A nuestros lectores

[illegible][illegible][illegible][illegible]

Cumplidos los compromisos asumidos con el país al que hemos consagrado nuestra atención por espacio de dos meses consecutivos, debemos manifestar que con el presente número termina la publicación de este periódico, motivada por complejas circunstancias técnicas, de obligaciones participativas y puramente personales e insuperables, a las cuales hay que dedicar tiempo y energía.

Presupuesto ordinario de Ingresos y Gastos

Ayuntamiento de Sarriá
para el año de 1901

Relaciones detalladas de las cantidades que
figuran en cada uno de los artículos.

Presupuesto de Ingresos

Relación n.º 1

Pensiones de censo que cubra el Ayuntamiento no á saber:	
De Don Antonio Tintoré	8/07
• Don Vicente Mará	1/00
• Doña María Aldrofeu	1/03
• Sucesores de María Angela Insensé	10/66
• Sucesores de Jacinto Pico	8/52
Total	29/31

Relación n.º 2

Producto de los intereses del 2 por 100 de una inscripción nominativa intransferible de la Deuda perpetua en erario, procedente del 80 por 100 de proporción, que representa el capital o valor nominal de \$ 812 pesos 14 céntimos

Relación n.º 3

Producto de los intereses del 4 por 100 de un Resguardo de la Caja de

Depositos procedente de la tercera parte del 80 por 100 de propios, que representa un capital de 486.22 ge

Relación n° 4

Cantidad que se calcula producirá durante el año el impuesto sobre

ocupación de puestos públicos designados a la venta en la Plaza mercado.	3.500
--	-------

Relación n.º 3

Por lo que se calcula producirá el impuesto sobre degüello y lami-
da de reses que se sacrifican en el Ma-
tadero, la razón de 117 onzas por

Relacion n° 6	52.380
Producto calculable sobre permiso para construccion de edificios y demas obras	5.000

Relacion n° 7

Cantidad que se calcula podrán producir los derechos sobre las certificaciones que se expidan por la Alcaldia relativas a documentos ó actos de la Corporación

20

Selecion n° 8

Por lo que se calcula pueden produ-
cir las multas por infracción de las
Ordenanzas municipales.

Ordenanzas municipales	150
Relacion n.º 9	
Por lo que se calcula producirá el arbitrio sobre Alcantarillado	150

Relacion n° 10

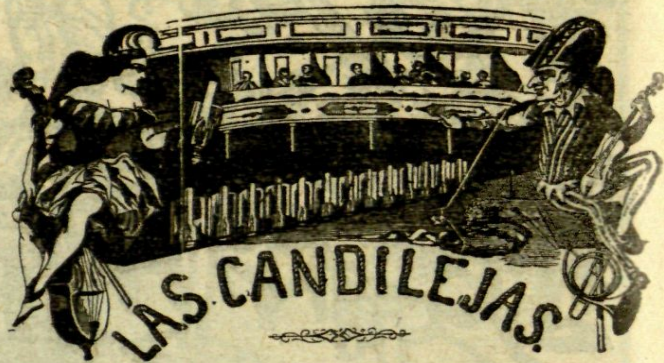
Producto que es calculable podrá utilizarse de la venta de leña procedente de podas, limpiezas del arbolado de parques y caminos.

1000

Relación n.º 11

Por lo que se calcula han de producir la expedición de tabillas para carros y vehículos de todas clases.

así como el importe de la tasa de
telegráficas y demás ingresos even-
tuales. 14 000

LUCES QUE PONEN EN CLARO MUCHAS COSAS OSCURAS.

NECROLOGIA.

Hoy cumple una semana que Barcelona presenta un aspecto desconsolador.

El domingo último apareció encapotado el cielo y cargada la atmósfera, los semblantes pálidos, los ánimos contristados... todo demostraba una catástrofe.

Que sucede? preguntamos aterrados.
La Corona de Aragón ha muerto, se
nos contestó; y el eco de las montañas
que cercan la ciudad condal, repitió con
lúgubre acento: La Corona de Aragón
ha muerto".

He aquí algunos apuntes biográficos de tan ilustre periódico, que en medio de nuestra profunda conmoción nos sentimos obligados á publicar al dar cuenta de su reciente fallecimiento.

La Corona de Aragón, periódico dedicado a defender los intereses de Cataluña, Aragón, Valencia y Mallorca, nació en Barcelona á las cuatro de la tarde del primero de noviembre de 1854, habiendo sentido su madre los dolores del parto desde el 22 de octubre anterior. El lustre de su familia en cada cede al de las principales del país. Fué hijo póstumo de El Sol, periódico que murió de una indignación de empréstito forzoso y de la escritora Julia, conocida universalmente por su fecundidad, las cuales, como su hija, tomaron siempre una parte muy activa en los sucesos de su patria, dejando inolvidables recuerdos de su existencia.

La llevó á las fuentes bautismales el emperador *Victor I*, el de las crónicas, pariente muy cercano de su madre, y condecorado con los pomposos títulos de re-

Tamany: 44 X 22. — Any 1899.

Impremta P. Bofarull.

Tamany: 32'3 X 21'7. — Any 1856. —

Impremta de Josep Gaspar.

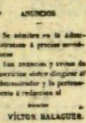
DIARIS, PERIODICS, REVISTES, BUTLLETINS, ETC.,

El Tibidabo.—Tamany de 44×32 . Periòdic aparegut a Sarrià el 31 d'octubre de 1899. Consta de 4 pàgines. Es bimensual. Independent o administratiu. Publica obretes de caràcter "útil" en fulletí. Preus: un any, 2'50 ptes; mig any, 1'30. Número solt, 10 cèntims. Impremta P. Bofarull, Templanis, 2 i 4.

Las Candilejas.—Tamany de 32'3
× 21'7. Periòdic aparegut a Barcelo-

na el diumenge, dia 10 de novembre de 1856. Sortia tots els diumenges. Las Candilejas—diu—“se encienden cada domingo”. Consta de 8 pàgines i el seu caràcter és jocós satíric, decantat als “avançats”. Tira contra Víctor Balaguer i el Brusi. Publica contes i versos festius. Secció de “Chisporroteos”. Preus: al mes, quatre rals. Impremta de Josep Gaspar, carrer de Cervantes.

La Montaña Catalana.—Tamany de

LA BASH.

[illegible]

... cambio por base comunista, la literatura política no
imposible, e por la misma procedura y expuesta a con-
clusiones seguras. 2.- Los estudios oportunistas de la
Quinta Internacional han destruido una vez mas la
tesis de Antonio Gramsci, de la Unidad de la actividad
entre un solo condicionamiento fundamental: sea de clase,
o independiente por lo mismo, o de modo de ser; pero
esta conclusion es imprescindible, con las limitaciones y
el trabajo libre del Norte, obligacion necesariamente,
a romper la coherencia, e a mantener por la fuer-
za, destruyendo e eliminando las causas de incompati-

Nuestros esfuerzos y personas la libertad y la prosperidad de nuestro continente; los programas alternativos de desarrollo de trabajo y el dinamismo en el interior, y la riqueza cuanto es posible en las medidas de extender sus operaciones al exterior; pero no olvidemos que el comercio puede ser libre y próspero sin producirnos los alimentos. No lo olvidemos ni poder de crear una producción, aunque si el de comprar y su prosperidad, porque se le ve el defecto social más que un motivo de descontento. El comercio debe ser libre, así como la industria, el campo, etc.

Colaborar la libertad. Es el espíritu de nuestra comarca, pero **no** tenemos propósitos y seguros, basados en la actividad creciente del trabajo de los talleres y de los talleres, no en las primeras que tiende a dar libertad amplia al trabajo y al comercio agrícola, abarrotado entre brazos y disminuyendo con los salarios.

[illegible]

La revolución española ha sido generosa, extirpando guerras, y no se basa al menos de los trabajos que le sualicio.

La revolución española continuará siendo. No que ha sido desde es crítica, porque es liberal, porque se ha hecho para eliminar todos los capiteles de la servidumbre y del crimen no que yoncos, y porque tiene la conciencia de su derecho y de su fuerza.

Sin embargo, hay gentes que no comprenden nada de esto, y figúrense que tanta magnanimidad se llamaron. Iráguen un desahogado, no se resistir a la

A este desdichado ya ya preciso darles un buen consejo. Procuren no subir la gas de los transportes sobre todo no irritar con actos imprudentes al loro tranquilo, porque lo que no ha sido, pudiera ser.

[illegible][illegible]

EL CAÑON

Tamany: 47'5 X 33'8. — Any 1901. —
Impremta de Pere Bofarull.

El Cañón.—Tamany de $47'5 \times 33'8$.

Aparegut a Barcelona pel setembre de l'any 1901. Consta de quatre pàgines i és setmanal, dretista, polític regionalista (carlí). Mostren les seves pàgines signatures d'eclesiàstics. Publica algunes coses en català; poc. Sortia els dissabtes. "Disparará—diu—todos los sábados". Preus: un any, 5 ptes.; sis mesos, 3 ptes. Número solt 10 cèntims. Impremta de Pere Bofarull; c. Templaris, 2, Barcelona.

10. - EL BORINOT.

Amb la Física, no són menys els punts de contacte que té l'home. Així veiem que l'home que només busca el positiu, és un home sòlid; que el que mira els guanys en els seus negocis, busca els productes líquids; i que el qui tot vol poetitzar-ho, és un home vaporós. Que els de mala vida, són repulsius.

Si mirem les Matemàtiques, trobarem que l'home que fuig de les qüestions que no li convenen, s'escapa per la tangent; que el que obra conforme als seus convenciments, és recte; que el que sempre està formal, és un home quadrat; que l'home digne, freqüenta els bons *círcols*; i per acabar, després dels cataclismes en què s'ha vist la indústria, no cal dir quins són els homes *quebrats*.

J. BATLLORI

(De "Lo Xanguet", 1868).

HUMOR D'AVUI

AL METROPOLITA

Un pare a son fill.—Deixa seure a aquella velleta que acaba de pujar. (A la vella) Segui, senyora, segui.

Una dona de seixanta cinc anys.—Gràcies, però no accepto. Estic molt bé a la plataforma. Es clar que quan seré "vella", no em tocarà altre remei que seure!...

EN ARRIBAR AL MONUMENT A COLOMB.

Noia rossa.—Aquest xicot fa una hora que ens segueix. Amb ell al darrera, ja venim des dels "Josepets", passant pel passeig de Gràcia i totes les Rambles! Això és que s'haurà enamorat d'una de les dues. Que em mira dolçament! S'ha enamorat de mi, no hi ha dubte.

Noia bruna.—No tinguis tantes pre-

tensions. Les rosses, com ara abunden molt, han baixat de preu! Què t'hi vols jugar que s'ha xiflat de mi; millor dit, que jo l'he xiflat? Noia, callem, que finalment s'apropa! Veiam a quina es declararà...!

Xicot tímid.—Perdoni'm senyoretes; però, crec que el meu deure és advertir a la rossa—i l'anomeno així perquè no li sé el nom—...

Noia rossa. (Molt ràpid).—Pepita! Pepita!

Xicot tímid.—...Fa una hora que porta una mitja completament al garró, és la riota de tots els vianants... Passi-ho-bé, Pepita...!

NO PASSEN ELS DIES

Un pagès de fora.—Aquesta botiga, amb grans cartells, anuncia una grossa liquidació de gèneres, que sols durarà pocs jorns. Hi vaig a entrar!...

Un pagès de ciutat.—L'any passat, per aquest mateix mes d'abril, ja hi eren tots aquests anuncis. Són per enganyar pagesos...!

Un pagès de fora.—No hi entris pas! T'ho prohibeixo, amic meu...!

CARRETERA ENLLA

Jeroni (el qual porten pres dos moscos d'esquadra).—Adéu, noi!

Amic (aturant-se).—On vas, Jeroni, amb un mosso d'esquadra a cada banda? Que potser et porten pres?

Jeroni.—Quina manera de renegar... de l'amistat! Sols els vaig a acompanyar a la presó de la veïna ciutat. I de passada, qui sap si hi faré uns quants mesos d'estada!

NO ES POT TENIR BON GUST

Compradora (indecisa).—Vostè, dependent, si tenia d'escollir un d'aquests dos gerros, amb quin es quedaria? Sigui'm franca: quin li agrada més?

Venedora de gust.—Cap dels dos, senyora.

Compradora.—La felicito. Vostè és una persona de gust. Passi-ho bé, noia!

Venedora de gust (desesperada).—Però, senyora, escolti, escolti...!

ARBITRARIETATS MUNICIPALS. O EL MON AL REVES.

El ciutadà.—La cèdula, si és servit.

El funcionari municipal.—Per aquest assumpte no serveix la seva cèdula. Sols és de pesseta i deu.

El ciutadà.—Tingui l'altra, doncs.

El funcionari municipal.—Què em dóna, sant cristià? La cèdula del gos "fox-terrier"? I, per què me la dóna?

Ciutadà.—Perquè és de deu pessetes, i suposo que li servirà...

El funcionari municipal.—Es clar que sí, manso ciutadà...!

PERMUTACIO?

A cal barber

El barber.—Com vol que li talli el "monyo"? A la "garçonne"?

Noia moderna.—Ai, uix! Ja és passat de moda... per les dones. Talli'm els cabells curts com els xicotots, i tirats enrera.

A cal perruquer de senyores

El perruquer.—Li tallo el cabell a la "garçonne"?

Noi més que "bé".—Això ja no cal preguntar-ho, "home"!

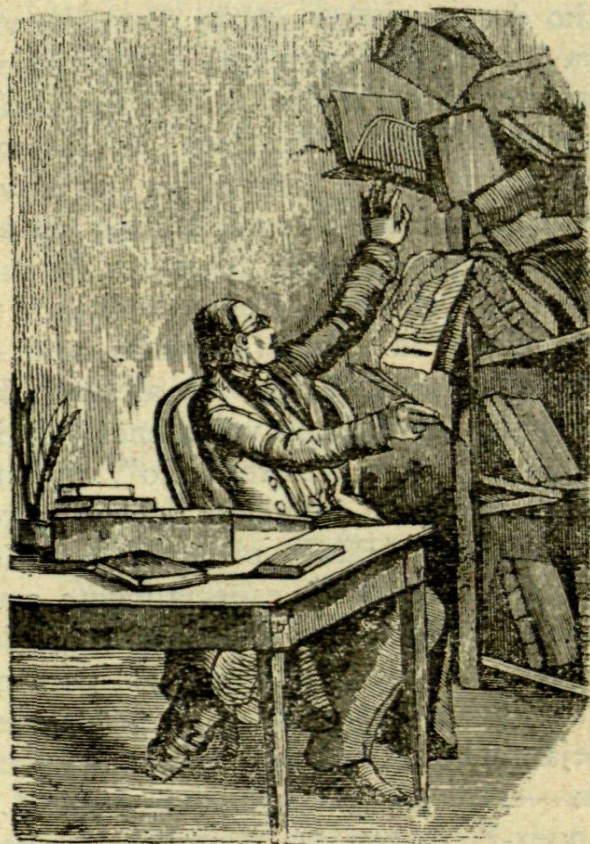
ALBERT LLOBREGAT

El desengany fugí pel viarany
qui no coneix el carro clar que mena
la meva mà qui fa del bell engany
paraula de realitat amena.

Em plau donar-me pel costat més dolç
a la religió més endolcida
de rosa humida i tremolor de pols

mentre això s'anorrea en un perfum
d'eternitat qui esdevindrà tot llum
enllà d'aquesta vida d'aigua i pols.

SEBASTIÀ SÀNCHEZ-JUAN

llibres & lletres

Traiem d'"El Sol" de Madrid:

"LIBROS CATALANES

Amigos míos catalanes me envían buena parte de los libros que salen a luz en Barcelona, correspondiendo al interés con que sigo desde hace años,

Em plau ser dòcil a ton cant....

Em plau ser dòcil a ton cant, sirena
del somni coloridament estrany:
no hi fa res que esdevinguis freda arena
d'ona trencada al peu del desengany.

12. - EL BORINOT.

desde siempre pudiera decir, el movimiento literario en la lengua hermana. El libro catalán se distingue, en sus condiciones materiales, por el gusto tipográfico y la elegancia de presentación. Contrasta por ambas cosas con esas ediciones de batalla, de que Barcelona es también gran productora, en que salen a correr mundo los autores nacionales y los extranjeros, traducidos como Dios quiere. Una actividad editorial muy intensa, que las dificultades de estos años no han hecho decrecer, sino que se mantiene viva y fecunda, logra hoy realizaciones tan serias como las de la "Fundació Bernat-Metge", biblioteca de clásicos griegos y latinos, creada por iniciativa de D. Francisco Cambó. Alguna vez se ha hablado en estas columnas de esa colección clásica. "Roque Guinart" y yo mismo la hemos señalado aquí a los estudiosos. Tengo al alcance de la mano los últimos volúmenes publicados, "Tíbulo", "Propercio", "Quinto Curcio", un tomo de Séneca, otro de Platón. "Plinio el Viejo"... Me prometo comentar especialmente varios de estos tomos. Entre tanto quede aquí la noticia de su aparición para el que aún lo ignorara, y permítaseme, dejando también para otro día los poetas—entre los que sobresale José M.ª López-Picó, con su magnífica "Invocació Secular"—y los críticos—J. M. Capdevila, A. Esclasans, J. Estelrich, dar breve cuenta de otras publicaciones también recién llegadas".

Traiem d'"El Sol" de Madrid:

"Cuando no se puede hacer política se hace literatura", dice Juan Estelrich en su libro reciente "Entre la vida i els llibres", hablando de Leopardi.

Esta afirmación tiene un sentido personal de aplicación propia del autor, y otro, general, aplicable hoy a Cataluña.

Cataluña no puede politiquear; pero multiplica las publicaciones catalanas, realiza poco a poco y firmemente la biblioteca clásica griega y latina "Bernat-Metge" conservando todavía Plinio y Séneca el calorcillo del horno, van a salir Horacio, Aristóteles y Tárito) y la biblioteca de clásicos catalanes y edita numerosos libros de toda clase, entre ellos buenas novelas. Precisamente cuando la política ha terminado o ha sido suspendida, un alud de libros invade las librerías, y los periódicos llenan el espacio que antes destinaban a los mítines con críticas y recensiones.

Desde el punto de mira catalán, esta paz pública externa y guerra literaria son mejores, a nuestro entender, que aquel no parar de la política oportunista de casi veinte años. Desde el observatorio del gobernante español, no se advierte quel a lectura de un libro inflama y que un mitin y unas elecciones ganadas al contrario desahogan y descansan?"

* * *

—"L'Eclair", de París, s'ocupa de tingudament de la biblioteca "El Ram d'Olivera".

—"La Voce Republicana", de Roma, fa un estudi de la lírica catalana ran de l'Antologia publicada per Cesare Giardini.

—"Comoedia", de París, parla de la publicació en català d'"El llibre de Sant Josep", traducció de Josep-F. Ràfols (Biblioteca de La Paraula Cristiana).

(Seguix a la pàg. 15)

Selves d'aromes precioses;
Sinó que es conserva i cria
De la mateixa Sophia
En les falde, amoroses.

D'aquí neix, que el qui us mira
Entre la cendre i fornall.
No us troba en candor igual,

I d'eix ornat s'admira:
Mes, si la sagrada pira
Bosa de claror segur
De vapor negre i obscur;
No s'ha de fer meravella
Que el que és ministra en ella
Sigui tan blanc i tan pur.

CERTÀMEN POÈTIC DE GIRONA EN 1610

Una ninfa de Segarra
Que fou ciutadana un temps,
I l'ha portada son fat
A guardar cabres i anyells.

Després que en junta amorosa
Amb altres ninfes també,
Gosà del tracte apacible,
Que la ciutat ofereix;

Li ha trastornat la desdita
Tota la glòria i son bé,
Amb l'estada d'una vall
On la pobra es consumeix.

Visqué un temps tan arreada,
Que la seda era lo menys;
En fi tal qual deu anar
Qualsevol ninfa de bé.

Mes ja des que està en la aldea
Son vellut és una pell,
I ses gales es rematen
En un brial de freret.

Enlloc d'una dolça lira,
Amb què alguna hora pogué
Alegrear-se lluny del mal
Que ara sarpida la té;

Es una flauta de canya,
I un malany de rebequet,
Fet d'una crosta de pi,
Son major divertiment.

Seguint aquest fi d'estopa
Per on son fat la regeix,
Anava la trista ninfa
Quinze dies ha només.

Fugint el calor del sol,
(Que ella i el sol no estan bé)
I les cabres divertia
En lloc més ubac i fresc.

Quan al crusat d'un camí,
(Ara el cel plogut l'hagués,
O escupit l'hagués la terra)
Veu blanquejar un paper.

El plega amb mans codicioses,
I llegint-lo atentament,
Trobà que en si contenia
Un literari cartell;

Que a quantes ninfes habiten
Des del Eufrates al Ter
I les selves de l'Olimp
A les del bosc de Montseny;
Prometent-los tot bon tracte
I el degut aculliment.
Les convidava amb els premis
De preciosíssims joiells.

Aquella ciutat famosa,
Que amb llaunes pures d'argent
Entre àgatas i topacis
Al cos del Patró guarneix.

Ara amb llatines tiorbes
Vagin, o amb tímpanes grecs,
Amb espanyoles guitarres,
O altres millors instruments,

A celebrar els encomis
Del gran Ignasi; d'aquell
Que no hi ha hagut mai millor
Manteu, sotana i barret.

A penes l'hagué llegit,
Quan ja desig li prengué
D'entervénir en la festa
I emplenar-hi el seu talent.

Però veient-he mal vestida,
I que el sol i el vent
Li han robat tota la gràcia,
Si és que ella mai la tingué.

De mil ànsies rodejada,
No encerta a pendre consell;
Ja es determina d'anar-hi,
Ja és de contrari parer.

El que més li causa grima
Es que el noble Francesc,
Aquell majoral famós
Del districte empurdanès:

El qui d'or porta el gaiato,
I morat el capotet,
I la montera li broden
Perles i fils relluents;

El qui en la noble Girona,
Com altre sol, resplendeix,
D'aquesta poètica justa
Veu que el jutge té de ser.

Posa's tota a tremolar,
Com si aquest fóra el rei
Perpetuai de Turmeda,
Que ha de judicar les gents.

Ai! desdixada de mi!
Com, diu, parèixer podré
En presència d'aquell príncep,
Vestida tan pobrement?

Què diran les altres ninfes
Que amb riquíssims ornaments
Assistiran entonades
En el sacre ajuntament?

Veient-me tan desalinyada
A risa els provocaré;
Seré entremès de la festa
Em diran. El mal draper.

Caminant i conferint
Aquestes coses, vingué
A una font, que sa frescura
Treu de la dita a la neu.

On una eura s'escampa
Per les rames d'un xiprer,
Que contra els raigs del sol
Eren espasa i broquer.

Aquí el murmurí de l'aigua,
I un mans apacible vent
Que les fulles sorollaba
(Tots de Morfeo tercers).

A la minyona obligaren,
A que del somni es vencés,
Després que calmà les cabres
A la sombra d'un noguer.

Sobre la verda catifa
Que allí Flora havia estès,
Honestament reclinada
A penes els ulls clogué.

Quan la inquieta fantasia
Obrí al mateix punt los seus:
Efectes tots de Morfeo
Que ja estava allí present.

El qual, tras que amb son conspecte
Hagué suspès la corrent
De l'aigua, mirant la ninfa,
Tals paraules li digué:

Preneu ànimo, donzella,
Partiu i no repareu,
Que ja n'hi haurà de més belles,
I de més lietjes també.

No us detingueu per la roba,
Que a una casa arribareu
On estimen poc les gales
I el rumbo tafatanesc.

La majestat no us espanti
D'aquell senyor que ha de ser
D'aquest certamen el jutge,
Per més venerando que és.

Perquè del modo que Cintio
Amb raigs lluminosos, bells,
Es glòria de l'hermosura
De la llum del firmament.

Així en aquest gran prelat
La humanitat resplendeix
Entre les grans prendres seves
I les que heretà dels seus.

Ni tingueu temor del sol;
Que anant amunt trobareu,
Que en lloc del carro de Febo
La llum d'Ignasi amaneix.

Ignasi, dic, de Loiola,
A qui l'Església està fent
El model de les ares
En què adorar-lo pretén.

Aquell famós capità
Que a l'infern acometé
Amb l'illustre companyia
Que és avui exèrcit sencer.

Inventor de la milícia
D'aquells soldats tan valents,
Que fan més guerra amb les plomes
Que amb les armes, els demés.

—S'han "celebrat" en esperit els Jocs Florals. Uns poetes bons amics, a casa l'Apelles Mestres, tal dia com diumenge, el gloriós primer diumenge de maig, dia 2, es trobaren i digueren llurs versos premiats. I també es féu el sopar. Tot íntim.

—S'anuncia la publicació de "Resum de la Història General de l'Art" per En Joaquim Folch i Torres. El primer quadern sortirà d'ací a pocs dies.

AQUEST NÚMERO

HA PASSAT PER LA CENSURA

PELS BELLS CARRERS DE MA CIUTAT

PATENTS I MARQUES

A. PASQUAL.—C. de Cent, 304, pral.

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES

F. BONET.—València, 188

Llibres, els millors

EDITORIAL POLÍGLOTA.—Petritxol, 8

Instal·lacions elèctriques, aigua i gas
RAFEL SALA.—Corts Catalanes, 451.

Pelleteria

LE RENARD.—Corts Catalanes, 614.

MATERIAL ESCOLAR I CIENTÍFIC

(SUC. ESTEVA MARATA). R. Univer., 7

Ceràmica i Rajoles

CASIMIR VICENS.—Tallers, 72.

RIBAS I FERRER. B. REGINA

Novelles escollides.—Muntaner, 65

Mantons Manila i Mantellines

C. FONT.—Call, 1.

Llaneria i Sederia
CASA PUIG.—Call, 9.

Camiseria.—Boqueria, 36 i 38
RODRIGUEZ & FERRER

Articles Fotogràfics i Ràdio
PÉREZ I SÀBAT.—Fontanella, 18.

Art. Fotogràfics i treb. de Laboratori
E. PICAZO.—Jovellanos, 4.

Articles fotogràfics i ràdio
V. CALDÉS ARÚS.—Salmerón, 140.

Articles Viatge i Pell
LA MUNDIAL.—Salmerón, 153.

ANTIGUITATS D'ART
Carrer del Call, 28, pral.

R. ABELLÓ.—Ronda S. Antoni, 48.
Làmpares menjador, des de 10'90

Cristalleria i Alumini
CASA ACAR.—Ronda S. Antonio, 60.

Taller d'OPTICA, J. PUIGORIOL.
Carrer Muntaner, 56

VULCANITZACIÓ DE NEUMÀTICS
A. Hernández.—Rosselló, 199.

Fàbrica de Làmpares Elèctriques
ALFONSO MAÑES.—Villarroel, 173 bis

GANIVETERIA ROCA
Plaça del Pi, núm. 3

CAMISERIA del "Liceo"
JOAN VALLVÉ.—Sant Pau, 3.

Pianos, harmòniums: venda i afina-
ció.—Planeta, 41—L. CAMPS ARNAU.

Sastreria Econòmica.—P. Padró, 14
Trajos a plassos i al comptat

Acadèmia Tall i Confecció per a
senyoretetes.—Diputació, 222, pral. 1.^a

Electricitat. - Làmpares. - Motors
Menéndez Pelayo, 103 (G.)

SALA PARÉS
Establiments **MARAGALL**
Petritxol, 3 i 5 - BARCELONA

MOBLES FRADERA

Fradera i Ribas, s. en c.

Fabricació pròpia

Vendes a termes.
Condicions especials pel
pagament immediat.

Exposició, Despalltx i Tallers:
Calabria, 94 - Tel. 968-H
BARCELONA

RAMON SUNYER
JOIER
Corts Catalanes, n.º 642
Teléfon 813-S. P. - BARCELONA

**IGNASI FOLCH
I TORRES**

Una dona

Novel·la
contemporània

A TOTES
LES
LLIBRERIES

Preu:
3'50 ptes.

FOTOGRAVATS

TRICROMIAS~AUTOTIPIAS

CALÇATS

**ALFONS
RASPALL**

Es serveix
bé, bo
i a bon preu

Portaferrissa, 13
BARCELONA

LLÀTZER DE TORMES

el clàssic de l'humor
demaneu-lo a totes les llibreries **2**
Pessetes

Reirotgeria "El Marino"

EL MILLOR
RELOTGE
SUIS DE PRE-
CISSIÓ. Garan-
tit per 10 anys
i únic que du-
rant els cinc
primers anys
s'adoba
de franc en tota
mena de espat-
llament.

PER ENCARREGS:
JAUME ROCA,
Ordre, 136,
Sant Andreu.
JOSEP TO-
RRUELLA,
Pipollés, 73,
St. Martí.
MERCE-
RIA «Bell Ca-
prici», Carmel,
50, Les Corts.

CENTRAL I TALLER D'ADOBES
Jaume Fonollosa, Canvis Vells, 8
Bisuteria fina. - **BARCELONA**

Si els seus
ulls es
cansen pot
evitar-ho
consultant
l'òptic
profes-
sional

J. Ruiz Urrea
Ronda Sant Antoni, 61
No confongui el numero. - Entrada per l'escala.

FÀBRICA DE LLONGANISSES
la millor de la nostra terra

TELÉFONS

A SEU D'URGELL, N.º 124
A BARCELONA, N.º 2023-A
A SITGES, N.º 1383

Demaneu a tot arreu la marca
ELS PIRINEUS
Quingles i Escaler
CASTELLCIUTAT
(Seu d'Urgell)

res/172